

Spoštovani!

Tradicijo večina razume kot nekaj zastarelega, nekaj, kar si zasluži pomisleke.

Problem tradicije je, da v sebi nosi težnjo po ponavljanju, samopoveličevanju. Tradiciji nekako ni v naravi, da bi vzpostavljala dialog z drugimi pogledi.

Tradicija si ne prizna, da sveta, v katerem je vzniknila, ni več.

Vendar pa... Tradicija ima pomemben zaklad. Ta zaklad je skrit v njenih začetkih – v vrednotah, ki so dale zagon in vztrajnostni moment...

Glejte, Ustanovo: ima **tradicijo**. V 20. letih so se ustalili neki projekti, dogodki, način delovanja. Mogli bi reči, da je umeščena v identiteto kraja.

Tudi pri Ustanovi – imamo ponavljajoče dogodke; laskamo si, kako znamo izvesti dogodke; domišljamo si, da znamo nagovoriti ljudi z, po mojem mnenju, pomembnimi temami.

V preteklosti mi je bilo pomembno, da imamo dogodke. Seveda dogodke z vsebino. Dogodke, s katerimi bomo v kraju in širše krepili našo prepoznavnost in posledično zanimanje za Ustanovo; da bodo obstoječi donatorji opazili, da jih cenimo; novi pa, da smo dober promotor.

Spraševal sem se, kaj bomo še naredili, da bi povečali prepoznavnost. Lokalna pojavnost se je sicer res povečala, a identiteta Ustanove se kljub temu ni vzpostavila. Mislim, da smo več komunicirali o dogodkih in manj o vsebini. *To je moje videnje.*

Po štirih letih vodenja mirno rečem, da je prišel čas, da se Ustanova sestavi na novo. Dovoliti si moramo, da tradicijo soočimo z novimi pogledi. Ko želimo, nekaj obnoviti, najprej pogledamo, **v kakšnem stanju je stvar**. Za nas to pomeni, da ugotovimo, kdo smo, kje smo, koliko nas je in za kaj nam je mar, za kaj imamo moči.

Naprej moramo evidentirati **vrednote** Ustanove, videti, katere izmed njih najbolj rezonirajo z našimi, osebnimi.

Vse NVO si prizadevajo za **izboljšanje življenja v skupnosti**. Naša posebnost more biti zgolj to, da izberemo določen delček tega življenja in ga poskušamo izboljšati. Prepoznati moramo torej tiste družbene probleme, ki sovpadajo z našimi vrednotami.

Pri soočanju z družbenimi problemi predlagam **premik od kulture aktivnosti h kulturi ciljev**. Doslej smo zaradi pričakovane prepoznavnosti izbrali kulturo aktivnosti. Osredotočali smo se na to, katere aktivnosti bodo izvedene, ne pa toliko na učinke teh aktivnosti.

Predlagam kulturo ciljev. Osredotočimo se na izbrane družbene probleme, ugotovimo kakšno je stanje teh družbenih problemov, ter se sprašujemo, kako oz. s katerimi aktivnostmi bi k reševanju teh problemov pristopili na čim bolj inovativen način.

To je zahtevnejše! Predvsem v fazi načrtovanja in evalvacije.

Seveda bomo imeli še prireditve, morda iste. Vendar se bomo več spraševali o posledicah, učinkih - kakšen učinek bo to, kar bomo naredili, imelo na družbo / na ciljno populacijo.

Za danes si želim:

- da razumevamo znamenja časa,
- da opredelimo realno stanje Ustanove,
- da vidimo priložnosti in grožnje,
- da prepoznamo aktualne potrebe občine.

Še najbolj bi si pa želel, da bi prostovoljci in štipendisti razumeli, da Ustanova ni v lasti predsednika uprave, ampak da sprejmete Ustanovo kot sredstvo za doseganja pozitivnih družbenih učinkov.

Štefan Petkovšek
18.09.2020